

Zadeva C-384/09

Prunus SARL in Polonium SA

proti

Directeur des services fiscaux

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo tribunal de grande instance de Paris)

„Neposredno obdavčenje – Prosti pretok kapitala – Člen 64 PDEU – Pravne osebe s sedežem v tretji državi – Posest nepremičnin v državi članici – Davek na tržno vrednost teh nepremičnin – Zavrnitev oprostitve – Presoja glede čezmorskih držav in ozemelj – Boj proti davčnim utajam – Solidarna odgovornost“

Povzetek sodbe

1. *Prosti pretok kapitala – Določbe Pogodbe – Ozemeljska veljavnost – Čezmorske države in ozemlja – Njihova umestitev med tretje države*

(Člen 63 PDEU)

2. *Prosti pretok kapitala – Omejitve pretoka kapitala v tretje države ali iz njih – Omejitve, ki so veljale na dan 31. decembra 1993 – Davek na tržno vrednost nepremičnin*

(Člena 63 in 64(1) PDEU)

1. Glede neomejene ozemeljske veljavnosti člena 63 PDEU je treba upoštevati, da se ta člen nujno uporablja za pretok kapitala v čezmorske države in ozemlja in iz njih (ČDO).

Vendar so ČDO predmet posebne ureditve pridružitve, ki je opredeljena v četrtem delu Pogodbe, tako da se brez izrecnega napotila splošne določbe Pogodbe, katerih ozemeljska veljavnost je na celoma omejena na države članice, zanje ne uporabljajo. Določbe prava Unije torej veljajo za ČDO analogno kot za države članice le, če pravo Unije izrecno določa tako izenačitev med ČDO in državami članicami.

V Pogodbi EU in Pogodbi DEU pa ni nikakršnega izrecnega napotila na pretok kapitala med državami članicami in ČDO. Iz tega je razvidno, da za ČDO kot tretje države velja liberalizacija pretoka kapitala iz člena 63 PDEU.

(Glej točke 20 in od 29 do 31.)

2. Člen 64(1) PDEU je treba razlagati tako, da člen 63 PDEU ne posega v uporabo nacionalne zakonodaje, ki je veljala na dan 31. decembra 1993 ter na podlagi katere je družbam s sedežem na ozemlju države članice Unije podeljena pravica do oprostitve davka na tržno vrednost nepremičnine, ki je na ozemlju te države, in na podlagi katere je ta pravica glede družbe s sedežem na ozemlju nezmorske države ali ozemlja pogojena z obstojem konvencije o upravni pomoči, sklenjeni med navedeno državo članico in tem ozemljem za boj proti davčnim utajam in izogibanju plačevanja davkov, ali z okoliščino, da z uporabo pogodbe, ki vsebuje klavzulo o prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, te pravne osebe ne morejo biti obdavčene bolj kot pravne osebe s sedežem na ozemlju te države članice.

(Glej točko 38 in izrek.)

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 5. maja 2011(*)

„Neposredno obdavčenje – Prosti pretok kapitala – Člen 64 PDEU – Pravne osebe s sedežem v tretji državi – Posest nepremičnin v državi članici – Davek na tržno vrednost teh nepremičnin – Zavrnitev oprostitve – Presoja glede nezmorskih držav in ozemelj – Boj proti davčnim utajam – Solidarna odgovornost“

V zadevi C-384/09,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo tribunal de grande instance de Paris (Francija) z odločbo z dne 9. septembra 2009, ki je prispela na Sodišče 29. septembra 2009, v postopku

Prunus SARL,

Polonium SA

proti

Directeur des services fiscaux,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, D. Šváby, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász in G. Arestis (poročevalci), sodnika,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,

sodna tajnica: R. Fere?, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. septembra 2010,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

- za Prunus SARL in Polonium SA P. Guillet in E. Clément, odvetnika,
- za francosko vlado G. de Bergues, A. Adam in J.-S. Pilczer, zastopniki,
- za belgijsko vlado J.-C. Halleux in M. Jacobs, zastopnika,
- za dansko vlado B. Weis Fogh, zastopnica,
- za estonsko vlado L. Uibo, zastopnik,
- za špansko vlado M. Muños Pérez, zastopnik,
- za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,
- za nizozemsko vlado C. Wissels in B. Koopman, zastopnici,
- za švedsko vlado A. Falk in C. Meyer-Seitz, zastopnici,
- za vlado Združenega kraljestva H. Walker, zastopnica, skupaj s S. Ford, barrister,
- za Evropsko komisijo R. Lyal in J.-P. Keppenne, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 9. decembra 2010, izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odlo?be se nanaša na razlago ?lena 63 in naslednjih PDEU. Z vprašanjema v tej zadevi se v bistvu želi ugotoviti, prvi?, ali se francoski davek na tržno vrednost nepremi?nin, ki jih ima v Franciji družba s sedežem v eni od držav ?lanic, uporablja tudi, ?e ima družba sedež v ?ezmorski državi ali ozemlju (v nadaljevanju: ?DO), v obravnavanem primeru na Britanskih Deviških otokih, in drugi?, ali gre pri solidarni odgovornosti za pla?ilo tega davka – pri ?emer se ta odgovornost nanaša na vsako pravno osebo, ki je med dolžnikom za pla?ilo davka in nepremi?ninami v Franciji – za omejitev prostega pretoka kapitala.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Prunus SARL (v nadaljevanju: Prunus) in Polonium SA (v nadaljevanju: Polonium) na eni strani in directeur général des impôts in directeur des services fiscaux d'Aix en-Provence (v nadaljevanju skupaj: francoska dav?na uprava) na drugi strani, in sicer glede pla?ila, ki ga je morala iz naslova obveznosti pla?ila davka na tržno vrednost nepremi?nin, ki jih imajo pravne osebe v Franciji (v nadaljevanju: 3-odstotni davek), izvršiti družba Prunus kot solidarna dolžnica za dve družbi z deleži v osnovnem kapitalu družbe Prunus.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Svet je 25. julija 1991 sprejel Sklep 91/482/EGS o pridružitvi ?ezmorskih držav in ozemelj k Evropski gospodarski skupnosti (UL L 263, str. 1, v nadaljevanju: šesti sklep ?DO), ki je veljal do 1. decembra 2001.

4 Člen 180(1) šestega sklepa DO glede pretoka kapitala določa:

„Pri pretoku kapitala v zvezi z naložbami in tekočimi plačili se pristojni organi DO in države članice Skupnosti vzdržijo ukrepov na področju deviznega poslovanja, ki ne bi bili združljivi z njihovimi obveznostmi, ki izhajajo iz uporabe določb tega sklepa v zvezi z blagovno menjavo, trgovino s storitvami, ustanavljanjem in industrijskim sodelovanjem. Vseeno pa te obveznosti ne preprečujejo sprejetja potrebnih zaščitnih ukrepov, če so ti upravičeni zaradi resnih gospodarskih težav ali velikih problemov v zvezi s plačilno bilanco.“

5 Svet je 27. novembra 2001 sprejel Sklep 2001/822/ES o pridružitvi čezmorskih držav in ozemelj k Evropski skupnosti („Sklep o pridružitvi čezmorskih držav“) (UL L 314, str. 1, v nadaljevanju: sedmi sklep DO), ki je začel veljati 2. decembra 2001.

6 Člen 47(1)(b) sedmega sklepa DO glede pretoka kapitala določa, da ne glede na odstavek 2 tega člena „države članice in upravni organi DO v zvezi s transakcijami v kapitalski plačilni bilanci za neposredne naložbe v družbe, ustanovljene v skladu z zakonodajo sprejemne države članice, države ali ozemlja, ne uvedejo nobenih omejitev prostega pretoka kapitala, da bi zagotovili unovčenje in ponovno vrnitev premoženja, ustvarjenega s temi naložbami, ter katerega koli dobička, ki iz njih izhaja“. Odstavek 2 tega člena določa, da lahko Evropska unija, države članice in DO med drugim v skladu s pogoji, določenimi v členu 64 PDEU, *mutatis mutandis* sprejmejo ukrepe iz tega člena.

Nacionalno pravo

7 Člen 990 D in naslednji code général des impôts (splošni davčni zakonik, v nadaljevanju: CGI) so sestavni del ukrepov, ki jih je francoski zakonodajalec sprejel za boj proti nekaterim oblikam izogibanja plačevanju davkov.

8 Člen 990 D CGI, kot se uporablja za dejansko stanje v sporu o glavni stvari, določa:

„Pravne osebe, ki neposredno ali po posredniku posedujejo eno ali več nepremičnin, ki so v Franciji, ali imajo stvarne pravice na njih, so zavezane k plačilu letnega davka v višini 3 % tržne vrednosti teh nepremičnin ali pravic.

Pravna oseba poseduje nepremičnine ali je imetnica stvarne pravice na nepremičnini v Franciji po posredniku, kadar ima delež v kakršni koli obliki ali količini v pravni osebi, ki ima v lasti te nepremičnine ali pravice ali ki ima delež v tretji pravni osebi, ki ima sama v lasti nepremičnine ali pravice ali je posrednik v verigi deležev. Ta določba se uporablja ne glede na število vmesnih pravnih oseb.“

9 Člen 990 E CGI, kot se uporablja za dejansko stanje v sporu o glavni stvari, določa:

„Davek, predviden v členu 990 D, se ne uporablja:

1. za pravne osebe, katerih nepremičninsko premoženje v smislu člena 990 D, ki je v Franciji, pomeni manj kot 50 % premoženja v Franciji. Za namene uporabe te določbe v nepremičninsko premoženje ni vključeno tisto premoženje, ki ga pravne osebe iz člena 990 D ali posredniki uporabljajo za svojo gospodarsko dejavnost, če se ne nanaša na nepremičnine;

2. za pravne osebe s sedežem v državi ali na ozemlju, ki je s Francijo sklenila konvencijo o upravnih pomočih za boj proti davčnim utajam in izogibanju plačevanju davkov, ki vsako leto najpozneje do 15. maja na kraju, določenem z odredbo iz člena 990 F, sporočijo položaj, opis in vrednost nepremičnin v posesti 1. januarja, identiteto in naslov njihovih družbenikov na ta dan ter

število delnic ali deležev, ki jih ima vsak od njih;

3. za pravne osebe, ki imajo sedež dejanske uprave v Franciji, in druge pravne osebe, ki v skladu s pogodbo ne smejo biti bolj obdavčene, če vsako leto davčni upravi na njeno zahtevo sporočijo položaj in opis nepremčin v posesti 1. januarja, identiteto in naslov njenih delničarjev, družbenikov ali drugih udeležencev, število delnic, deležev ali drugih pravic, ki jih ima vsak od njih, in dokaz o njihovem davčnem rezidentstvu oziroma tako obveznost sporočanja sprejmejo in jo tudi izpolnijo. Obveznost se sprejme na dan, ko pravna oseba pridobi nepremčnino, stvarne pravice na nepremčnini ali deleže iz člena 990 D, za nepremčnine, pravice ali deleže, ki so že bili v posesti 1. januarja 1993, pa najpozneje do 15. maja 1993;

[...]"

10 Člen 990 F CGI, kot se uporablja za dejansko stanje v sporu o glavni stvari, določa:

„Davek je treba plačati zaradi nepremčin, ki so v posesti 1. januarja davčnega leta, ali zaradi imetništva stvarnih pravic na nepremčnini na navedeni datum, če ne gre za nepremčnine, ki so v skladu s predpisi vpisane v inventar pravnih oseb, ki poslujejo kot nepremčniški trgovci ali investitorji. Če obstaja veriga deležev, mora davek plačati pravna oseba oziroma pravne osebe, ki so v tej verigi najbližje nepremčnini ali stvarni pravici na nepremčni in ki na podlagi točke 2 ali točke 3 člena 990 E niso oproščene plačila davka. Vsaka vmesna pravna oseba med dolžnikom oziroma dolžniki za plačilo davka in nepremčinami oziroma stvarnimi pravicami na nepremčinami je solidarno odgovorna za plačilo tega davka.

Pravna oseba, ki ni izpolnila obveznosti iz točke 3 člena 990 E in tako spada na področje uporabe davka iz člena 990 D, je lahko oproščena plačila tega davka od leta, ko davčni upravi sporoči informacije, navedene v omenjeni točki 3, in za naprej sprejme novo obveznost sporočanja informacij na zahtevo davčne uprave.

Davčni zavezanci morajo najpozneje do 15. maja vsakega leta sporočiti položaj, opis in vrednost zadevnih nepremčin in stvarnih pravic na nepremčnini. Ta prijava, skupaj s plačilom davka, je vložena na kraju, določenem z odredbo ministra za proračun.

Davek se izterja ob upoštevanju pravil, sankcij in garancij, ki veljajo za takse za registracijo. Za davek se uporabljajo tudi določbe člena 223d A.

Če se nepremčnino odsvoji, je za davek, ki ga je treba plačati na ta dan, odgovoren zastopnik iz točke I člena 244a A.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

11 Družba Prunus s sedežem v Franciji je v stoddotni lasti družbe Polonium, ki je holdinška družba po luksemburškem pravu s sedežem v Luksemburgu. Vsaka od družb Lovett Overseas SA in Grebell Investments SA (v nadaljevanju: Lovett in Grebell), registriranih na Britanskih Deviških otokih, pa je 50-odstotna lastnica družbe Polonium.

12 Družba Prunus je imela med letoma 1998 in 2002 neposredno ali posredno v lasti nepremčnine na francoskem ozemlju.

13 Družbi Prunus in Polonium sta izpolnjevali svoje obveznosti v zvezi z obračuni in sta bili ob uporabi člena 990 E CGI oproščeni plačila 3-odstotnega davka.

14 Nasprotno sta bili družbi Lovett in Grebell, zadnja člena v verigi deležev, zavezani plačilu tega davka na tržno vrednost nepremčin, ki jih je imela družba Prunus neposredno ali posredno

v lasti v Franciji, in sicer vsaka od njiju v višini 50 %, ker pogoji za oprostitev iz ?lena 990 E(3) CGI niso bili izpolnjeni.

15 Francoska dav?na uprava je 19. septembra 2005 in 24. januarja 2006 družbo Prunus pozvala, naj kot solidarni dolžnik 3-odstotnega davka, ki ga dolgujeta družbi Lovett in Grebell, pla?a zneske, ki sta jih ti dolžni glede na odlo?bo o odmeri, vro?eni 7. maja 2003. Družba Prunus je najprej vložila pritožbi 30. septembra 2005 in 8. februarja 2006, ki sta bili z odlo?bo z dne 12. decembra 2006 zavrtnjeni, in nato to zavrnilno odlo?bo izpodbijala pri tribunal de grande instance de Paris, da bi bila kot solidarna dolžnica oproš?ena pla?ila tega davka za leti 2001 in 2002.

16 Tribunal de grande instance de Paris je ugodilo zahtevi družbe Polonium za intervencijo v podporo družbi Prunus, ker ima vse deleže zadnjenavedene družbe.

17 V teh okoliš?inah je tribunal de grande instance de Paris prekinilo odlo?anje in Sodiš?u v predhodno odlo?anje predložilo ti vprašnji:

1. Ali ?len 56 in naslednji Pogodbe ES nasprotujejo zakonodaji, kot je dolo?ena v ?lenu 990 D in naslednjih code général des impôts, ki pravnim osebam, ki imajo sedež dejanske uprave v Franciji ali od 1. januarja 2008 v državi ?lanici Evropske unije, podeljuje pravico do oprostitve spornega davka in ki to pravico – v delu, v katerem se nanaša na pravne osebe, ki imajo sedež dejanske uprave na ozemlju tretje države – pogojuje z obstojem konvencije o upravni pomo?i, sklenjeni med Francijo in to državo z namenom boja proti dav?nim utajam in izogibanju pla?evanja davkov, ali z okoliš?ino, da z uporabo pogodbe, ki vsebuje klavzulo o prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, te pravne osebe ne morejo biti obdav?ene bolj kot pravne osebe, ki imajo svoj sedež dejanske uprave v Franciji?

2. Ali ?len 56 in naslednji Pogodbe ES nasprotujejo zakonodaji, kot je dolo?ena v ?lenu 990 F code général des impôts, ki dav?nim organom omogo?a, da pla?ilo davka, dolo?enega s ?lenom 990 D in naslednjimi code général des impôts, solidarno naložijo vsaki pravni osebi, ki je med enim ali ve? dolžniki za pla?ilo davka in nepremi?ninami ali stvarnimi pravicami na nepremi?nini?“

Vprašnji za predhodno odlo?anje

Prvo vprašanje

18 Predložitveno sodiš?e s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba na?elo prostega pretoka kapitala razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari ter na podlagi katere je družbam s sedežem na ozemlju države ?lanice Unije podeljena pravica do oprostitve davka na tržno vrednost nepremi?nine, ki je na ozemlju te države, in na podlagi katere je ta pravica – glede družbe s sedežem na ozemlju ?DO – pogojena z obstojem konvencije o upravni pomo?i, sklenjeni med državo ?lanico in tem ozemljem za boj proti dav?nim utajam in izogibanju pla?evanja davkov, ali z okoliš?ino, da z uporabo pogodbe, ki vsebuje klavzulo o prepovedi diskriminacije na podlagi sedeža družbe, ta pravna oseba ne more biti obdav?ena bolj kot pravna oseba s sedežem na ozemlju države ?lanice.

19 Ker so Britanski Deviški otoki, kjer sta družbi Lovett in Grebel registrirani, na seznamu ?DO iz Priloge II k Pogodbi DEU, je treba preveriti, ali ?len 63 PDEU velja za pretok kapitala med državami ?lanicami in ?DO.

20 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 63 PDEU prepoveduje „vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami“. Glede na to, da je ozemeljska veljavnost te določbe neomejena, je treba šteti, da se mora ta določba uporabljati za pretok kapitala v državo in iz njih.

21 V teh okoliščinah je treba preučiti, ali lahko nacionalna ureditev, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, ovira prosti pretok kapitala.

22 Treba je navesti, da je Sodišče nacionalno ureditev, obravnavano v postopku v glavni stvari, glede na člen 63 PDEU že preizkušalo v sodbi z dne 11. oktobra 2007 v zadevi ELISA (C-451/05, ZOdl., str. I-8251), glede na člen 40 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL 1994, L 1, str. 3) pa v sodbi z dne 28. oktobra 2010 v zadevi Établissements Rimbaud (C-72/09, še neobjavljena v ZOdl.). Iz zgoraj navedene sodbe ELISA (točka 60) je razvidno, da je zmejná naložba v nepremičnine, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, pomeni pretok kapitala v smislu člena 63 PDEU.

23 V zgoraj navedenih sodbah ELISA in Établissements Rimbaud je že bilo ugotovljeno, da ureditev, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, omejuje načelo prostega pretoka kapitala, ker za pravne osebe, ki nimajo sedeža uprave v Franciji, da bi bile lahko upravičene do ugodnosti, v nasprotju z drugimi davčnimi zavezanci na podlagi člena 990 E, točki 2 in 3, CGI velja dodatni pogoj, in sicer ta, da obstaja konvencija ali pogodba, sklenjena med Republiko Francijo in zadevno državo. Če take konvencije ni, pravna oseba, ki nima sedeža uprave v Franciji, nima možnosti uspešno uveljavljati oprostitve 3-odstotnega davka iz členov 990 D in 990 E, točki 2 in 3, CGI. Ta dodatni pogoj lahko za to kategorijo pravnih oseb dejansko pomeni trajen režim neoprostitve navedenega davka, ki za te družbe nerezidentke zmanjša privlačnost naložb v nepremičnine v Franciji.

24 V postopku v glavni stvari ni sporno, da Republika Francija in Britanski Deviški otoki niso podpisali nobene konvencije o upravni pomoči za boj proti davčnim utajam in izogibanju plačevanja davkov ali pogodbe, na podlagi katere pravne osebe, ki nimajo sedeža v Franciji, ne smejo biti bolj obdavčene kot pravne osebe s sedežem v tej državi članici.

25 Iz tega je razvidno, da pravne osebe s sedežem na Britanskih Deviških otokih nimajo možnosti uveljaviti oprostitve 3-odstotnega davka. Ta režim zato za te družbe nerezidentke zmanjša privlačnost naložb v nepremičnine v Franciji. Zakonodaja, obravnavana v postopku v glavni stvari, tako za te družbe pomeni omejitev prostega pretoka kapitala, ki je v skladu s členom 63 PDEU načeloma prepovedana.

26 Vendar je treba še preveriti, ali je mogoče omejitev, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, obravnavati – kot trdita francoska vlada in Evropska komisija – kot omejitev, ki velja na dan 31. decembra 1993 v skladu s členom 64(1) PDEU.

27 V skladu s členom 64(1) PDEU prepoved omejitev prostega pretoka kapitala v smislu člena 63 PDEU ne posega v uporabo tistih omejitev za tretje države, ki veljajo po notranjem pravu ali pravu Unije na dan 31. decembra 1993 in so bile sprejete glede pretoka kapitala v te države ali iz njih, nanašajo pa se na neposredne naložbe, med katerimi so tudi naložbe v nepremičnine.

28 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, ali je treba za uporabo določb o prostem pretoku kapitala državo enačiti z državami članicami ali tretjimi državami.

29 Treba je navesti, da je Sodišče že razsodilo, da so države predmet posebne ureditve pridružitve, ki je opredeljena v četrtem delu Pogodbe, tako da se brez izrecnega napotila splošne

določbe Pogodbe, katerih ozemeljska veljavnost je na celoma omejena na države članice, zanje ne uporabljajo (glej sodbe z dne 12. februarja 1992 v zadevi Leplat, C-260/90, Recueil, str. I-643, točka 10; z dne 28. januarja 1999 v zadevi Van der Kooy, C-181/97, Recueil, str. I-483, točka 37; z dne 22. novembra 2001 v zadevi Nizozemska proti Svetu, C-110/97, Recueil, str. I-8763, točka 49, in z dne 12. septembra 2006 v zadevi Eman in Sevinger, C-300/04, ZODl., str. I-8055, točka 46). Določbe prava Unije torej veljajo za državo analogno kot za države članice le, če pravo Unije izrecno določa tako izenačitev med državo in državami članicami.

30 Treba pa je ugotoviti, da v Pogodbi EU oziroma Pogodbi DEU ni nikakršnega izrecnega napotila na pretok kapitala med državami članicami in državo.

31 Iz tega je razvidno, da za državo kot tretje države velja liberalizacija pretoka kapitala iz člena 63 PDEU.

32 Tako razlago potrjujejo določbe sedmega sklepa države, ki je bil sprejet, ko je bila glede tretjih držav uresničena liberalizacija pretoka kapitala. V členu 47(2) navedenega sklepa je namreč določeno, da se člen 64 PDEU *mutatis mutandis* uporablja za državo.

33 Nato je treba preučiti, ali je mogoče omejitev, ki izhaja iz zakonodaje, obravnavane v postopku v glavni stvari, in ki se nanaša na naložbe v nepremičnine, obravnavati kot omejitev, ki velja na dan 31. decembra 1993.

34 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da pojem omejitve, ki je obstajala na dan 31. decembra 1993, predpostavlja, da je bil pravni okvir, v katerega spada zadevna omejitev, od tega dne neprekinjeno del pravnega reda zadevne države članice. Če bi bilo drugače, bi država članica lahko kadar koli ponovno uvedla omejitev pretoka kapitala v tretje države ali iz njih, ki so v nacionalnem pravnem redu obstajale na dan 31. decembra 1993, vendar niso bile ohranjene (sodba z dne 18. decembra 2007 v zadevi A, C-101/05, ZODl., str. I-11531, točka 48).

35 Iz spisa, predloženega Sodišču, je razvidno, da je bila ureditev, obravnavana v postopku v glavni stvari, sprejeta z zakonom št. 92-1376 z dne 30. decembra 1992 o finančnem zakonu za leto 1993 (JORF št. 304 z dne 31. decembra 1992), ki je začel veljati 1. januarja 1993. Omejitev prostega pretoka kapitala iz države, ki izhaja iz te zakonodaje, je torej veljala pred 31. decembrom 1993, določenim v členu 64(1) PDEU.

36 Poleg tega ni sporno, da je med različicami določb ureditve, ki je veljala 31. decembra 1993, in ureditve, ki je veljala za davčni leti 2001 in 2002, obravnavani v sporu o glavni stvari, le nekaj redakcijskih razlik, ki v ničemer ne vplivajo na logiko pravnega okvira, ki je od 31. decembra 1993 neprekinjeno del pravnega reda zadevne države članice.

37 Iz tega je razvidno, da so glede države omejitve, ki izhajajo iz nacionalne ureditve, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, v skladu s členom 64(1) PDEU dopustne.

38 V teh okoliščinah je treba na prvo postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 64(1) PDEU razlagati tako, da člen 63 PDEU ne posega v uporabo nacionalne zakonodaje, ki je veljala na dan 31. decembra 1993 ter na podlagi katere je družbam s sedežem na ozemlju države članice Unije podeljena pravica do oprostitve davka na tržno vrednost nepremičnine, ki je na ozemlju te države, in na podlagi katere je ta pravica glede družbe s sedežem na ozemlju države pogojena z obstojem konvencije o upravnih pomočih, sklenjeni med navedeno državo članico in tem ozemljem za boj proti davčnim utajam in izogibanju plačevanja davkov, ali z okoliščino, da z uporabo pogodbe, ki vsebuje klavzulo o prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, ta pravna oseba ne more biti obdavčene bolj kot pravna oseba s sedežem na ozemlju te države članice.

Drugo vprašanje

39 Glede na predhodne preudarke na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

40 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (tretji senat) razsodilo:

?len 64(1) PDEU je treba razlagati tako, da ?len 63 PDEU ne posega v uporabo nacionalne zakonodaje, ki je veljala na dan 31. decembra 1993 ter na podlagi katere je družbam s sedežem na ozemlju te države ?lanice Evropske unije podeljena pravica do oprostitve davka na tržno vrednost nepremi?nine, ki je na ozemlju te države, in na podlagi katere je ta pravica glede družbe s sedežem na ozemlju ?ezmorskih držav in ozemelj pogojena z obstojem konvencije o upravni pomo?i, sklenjeni med navedeno državo ?lanico in tem ozemljem za boj proti dav?nim utajam in izogibanju pla?evanja davkov, ali z okoliš?ino, da z uporabo pogodbe, ki vsebuje klavzulo o prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, ta pravna oseba ne more biti obdav?ena bolj kot pravna oseba s sedežem na ozemlju te države ?lanice.

Podpisi

* Jezik postopka: francoš?ina.